

**STRUČNÝ MANUÁL
K POCHOPENÍ
SOUČASNÉ MIGRAČNÍ KRIZE**

Václav Klaus, Jiří Weigl
s kresbami Jiřího Slivy

OLYMPIA

Obsah

4. Letošní přesun migrantů do Evropy je -jak příčinou, která ho vyvolala, tak svými dopady - evropským problémem, nikoli problémem Blízkého východu či severní Afriky 39
5. Inicivace masové migrace evropskými elitami je součástí jejich projektu nové budoucnosti
 - [Úvodem](#)
 - [3. Mimoevropské předpoklady a souvislosti vzniku dnešní evropské migrační krize](#)
 - [6. Potřebuje Evropa migranty z jiných světů? A potřebuje je vůbec?](#)
 - [Slovo závěrem](#)

Úvodem

Ve své záplavě veřejně komunikovaných informací přináší dnešní doba dříve neexistující devalvaci slov. Jejich kvantita proměňuje kvalitu, žádná pozitivní přímá úměrnost tam však není. Média se předhánějí v přinášení špatných zpráv. Slovo krize se stalo - podobně jako slovo válka, vražda, havárie, katastrofa - součástí každodenního slovníku a pomalu přestává vyvolávat strach. Každou chvíli se objeví (nebo je často přímo a záměrně zkonstruována) p buď skutečná, nebo alespoň virtuální fb nová krize. Katastrofa před našima očima střídá katastrofu, a když se mediálně vyčerpá, nahradí ji jiná.

Snadno se proto může stát, že bude jedna opravdu vážná krize osudově podceňena. Obáváme se, že právě to teď nastává. Dnešní migrační krize takovou vážnou a dosud strašlivě podceňovanou krizí je. Proto tato útlá knížka, která by - svou věcností a nepopulismem - měla být tím dosud chybějícím varováním.

Když - značně nepřesvědčivě a bez obvyklého následného rychlého ekonomického oživení - skončila finanční a ekonomická krize let 2008-2009

(pravděpodobně největší za posledních 80 let'), nastala dluhová krize do té doby relativně stabilních států eurozóny, jejíž nedávné vyvrcholení (ale opět nevyřešení) v Řecku vyvolávalo strach. V loňském roce propukla dlouho pod povrchem bublající ukrajinská krize, často mylně či úmyslně chybně interpretovaná jako rusko-ukrajinský konflikt (viz náš text „Zabraňme zplošťování debaty o Ukrajině“ z dubna 2014). A letos v létě naplno udeřila krize migrační, evropskými elitami podceňovaná, nebo možná nepodceňovaná, ale záměrně bagatelizovaná.

Všechny tyto krize mají i při své odlišnosti mnoho společného, a asi i proto jedna plynule střídá druhou. Je jimi poskytováno stále nové zdůvodnění pro nezodpovědný aktivismus politických, mediálních i intelektuálních elit Evropy a celého Západu, pro neponechávání věcí jejich samovolnému vývoji a pro další omezování lidské svobody a politické demokracie.

Jsme pevně přesvědčeni, že v případě současné migrační krize nejde pouze o jednu z mnoha krizí. Probíhající, ale bohužel ještě ani zdaleka nekulminující masivní migrační vlna je srovnatelná s dávnými invazemi „barbarských“ národů do antického světa. Ty pro tehdejší Evropu znamenaly dnes nepředstavitelnou destabilizaci existujících poměrů a tak rozsáhlý civilizační a kulturní regres, že si jeho překonání vyžádalo řadu staletí. Evropa se poté opakovaně musela bránit dalším podobným pokusům (Arabů, Mongolů, Turků) a mnohdy za cenu rozsáhlého utrpení a těžkých ztrát se až dosud vždy ubránila. I dnes jde o řádově srovnatelnou zásadní výzvu pro budoucnost Evropy (a českého státu).

Na rozdíl od minulosti není bohužel vůbec jasné, zda vůbec bránit se v dnešní Evropě ještě vůbec existuje (neboť - a v dalším to naznačíme - vidíme kolem nás i „vůli“ úplně jinou). Dokonce ani nebyla obecně přijata teze, že je čemu a proč se bránit. A už vůbec není shoda na tom, co by se mělo bránit. Evropa - a hlavně ta její „integrovaná“ část - je prolezlá pokryteckým a překrouceným humanismem a dalšími podobnými myšlenkovými koncepty, z nichž za nejnebezpečnější považujeme módní, ale ve svých důsledcích sebevražedné ideologie multikulturalismu a humanrightismu. Ty navádějí milióny lidí k rezignaci na domov, vlast, národ a stát a k absolutizaci názoru, že migrovat je lidským právem (že je na migraci nárok a že z tohoto nároku automaticky plynou nároky další - včetně sociálního zabezpečení migrantů). V neposlední řadě je Evropa oslabena levicovou sociální utopií, která chce z kontinentu

pyšného na svou minulost vytvořit nevykonný solidární sociální stát a z lidí v něm žijících závislé klienty tohoto sociálního státu.

Specifickou roli v tom všem hraje mimořádná nezodpovědnost současných evropských elit, které tyto ideje - vědomě či nevědomě, promyšleně či nepromyšleně - zastávají a šíří. Jejich důsledky na ně a jejich rodiny zatím v plném rozsahu bezprostředně nedopadají. Jejich přední reprezentanti si navíc asi myslí, že na ně a jejich potomky nedopadnou vůbec, neboť po nich, po jejich éře, přijde ona pověstná potopa (kterou v dnešní době asi nezpůsobí nadměrné množství vody, ale rozžhavené kotle globálního oteplování)

My si luxus takové nezodpovědnosti dovolit nemůžeme, a proto se v této malé knížce pokusíme různé aspekty velmi široké problematiky migrační krize nastolit a stručně rozebrat. Jsme si vědomi, že každé z naznačených subtémat by vyžadovalo samostatnou knihu, ale domníváme se, že náš - jak je uvedeno v názvu - „stručný manuál“ (anglicky bychom řekli „a primer“) všechny klíčové teze formuluje a že jistý přehled o dané problematice dává. Nejde nám o akademický text, proto se nesnažíme ohromovat spoustou odkazů na literaturu a na známé autory. Jde opravdu o „stručný manuál“.

1. Migrace jako známý a trvalý jev vs. letošní masový pochod migrantů do Evropy

Lidé se od nepaměti snaží odcházet z krachujících států, z nefunkčních a nefungujících zemí, ze zemí zničených nebo narušených válkou, ze zemí politické diktatury a zruďných sociálních experimentů, ze zemí zničených či zchudlých nějakou přírodní či lidskou katastrofou. I my ve střední Evropě o tom leccos víme, i když Češi nejsou rekordmany v migrantství - jako

jediná země střední a východní Evropy vykazujeme v současnosti více imigrantů než migrantů.

Lidé odcházejí, neboli migrují jen tehdy, je-li kam a je-li jejich odchod možný, což v historii - a naše komunistická zkušenost to potvrzuje - bývalo spíše výjimkou. Lidé i v těžkých a dramatických situacích většinou zůstávají „doma“, snaží se přežít a považují za svou úlohu tragickou domácí situaci změnit. Oba autoři tohoto textu se k tomuto postoji přihlašují. Proto jsme také nikdy nikam neemigrovali. Dlouhodobě je to ostatně jediné možné řešení. Navíc by bylo absurdní rozdělit svět na úspěšné a neúspěšné země (a regiony), ty dnes úspěšné osídlovat, ty dnes neúspěšné opouštět, a tento stav zakonzervovat navěky. Naštěstí to ani nejde. Úspěšnost a neúspěšnost zemí prochází velkými výkyvy a to i v období takového historicky krátkého okamžiku, jakým je délka lidského života.

Oddělme minulé migrace od té současné, neboť jde o sice podobné, ale velmi nestejně věci. Např.

globální a regionální centra moci a prosperity byla vždy v

historii cílem přirozené migrace lidí z blízkého i vzdáleného okolí. Ti tam přicházeli za obchodem nebo tam nacházeli poptávku po své pracovní síle. Tak tomu bylo v dobách antického Říma i v novodobé éře koloniálních metropolí. Pro obyvatele bývalých kolonií si ostatně metropole udržují atraktivitu i dlouho po rozkladu původních koloniálních říší.

Poválečná obnova zničené Evropy a její rychle vzniklá hospodářská prosperita v následujících dekádách stimulovaly nikoli náhodou stálý proud migrantů právě z bývalých kolonií, po jejichž pracovní síle byla v západní Evropě po dlouhou dobu velká poptávka. Tento proud ekonomicky motivované migrace byl relativně stálý a stabilní a svými důsledky značně pozměnil - ne vždy k lepšímu - tvář západoevropských velkoměst. Obdobného typuje např. i dnešní vietnamská a ukrajinská migrace do naší země. (Nechceme ale radši předvídat, co by se stalo, kdyby propukla hlubší a dramatičtější krize na Ukrajině a Ukrajinci by začali k nám přicházet v daleko větších množstvích - náš předseda vlády je ostatně už preventivně zve.)

Jiného typuje migrace, k níž dochází v zemích postižených válečnými nebo přírodními katastrofami. V tomto případě pohyb osob přes hranice směřuje většinou do bezprostředního sousedství, kde migranti - závislí na humanitární pomoci - setrvávají jen po nezbytně nutnou dobu, aby se po uklidnění poměrů vrátili domů.

I taková migrace mívá masový rozsah a i ona bývá předmětem pomoci ze strany mezinárodního společenství a humanitárních organizací. Obvykle však mívá dočasný charakter a není chápána - ani migranty, ani zeměmi poskytujícími azyl - jako setrvalý jev, jako trvalé přestěhování se. Ani v případě palestinských uprchlíků, vyhnaných z domovů konfliktem s Izraelem, jichž jsou po šesti desítkách let v uprchlických táborech na Blízkém východě milióny, nepřijala žádná z hostitelských zemí koncept, že jde o trvalou migraci.

Migrovat na delší vzdálenost v minulosti nebyvalo snadné. V současnosti, při existenci moderní dopravní a komunikační techniky a při vyšším všeobecném bohatství i v relativně chudých zemích, je to daleko snazší a levnější než ve staletích minulých, ale ani to nevysvětluje náhlé zvednutí letošní masivní migrační vlny, která se z tisíců a desetitisíců dříve změnila ve statisíce a hrozící milióny dnes a hlavně zítra. Právě tato změna nás zajímá.

Dnešní migrační vlna se zásadně odlišuje od migrace obou předchozích typů. Spíše než jim se podobá organizovanému stěhování národů, jehož příčiny je třeba více hledat v cílové destinaci, tj. Evropě, než v rozháraných poměrech na Blízkém či ne zcela blízkém východě (a jihu).

Vyspělé země Evropy (snad s výjimkou Anglie, Francie a Nizozemí) až dosud cílem hromadné migrace z mimoevropských regionů nebyly. Nebyl k tomu v Evropě vytvářen dostatečný prostor. Do letoška svůj oficiální postoj k imigraci Evropa, resp. EU, spíše přitvrzovala a žádné krize a humanitární katastrofy na jiných kontinentech argumentem ke změně evropské politiky v této věci zaznamenány nebyly. Nevznikl proto dosud žádný velký problém tohoto typu. Až do letošního léta zůstávali migranti jako celek (nikoli jednotlivci)

převážně v regionech, kam geograficky, klimaticky, kulturně, civilizačně a nábožensky jejich země historicky

patřily a patří.

Teď nastává zásadní změna — jsme svědky masivního pochodu migrantů neevropské provenience do Evropy. Tento jejich pochod, který určitě není náhodným pohybem navzájem izolovaných jedinců, je v mnoha ohledech organizovaný nebo alespoň vědomě umožňovaný a ulehčován. Je třeba to netrivializovat a slova používat opatrné. Nezastáváme zjednodušené a za vlasy přitažené konspirační teorie. Nemyslíme si, že pochod migrantů přímo organizují lidé z Bilderbergu, z Davosu, ze správních, rad. světových koncernů nebo z amerického State Department. Jistě ho neorganizuje ani dnešní údajný původce všeho zla na světě ruský prezident Putin (táak mocný není a navíc má z migrantů z muslimských zemí vzhledem k 20 miliónům muslimů v dnešním Rusku - to je jedna sedmina obyvatel Ruské federace - docela strach sám).

Dnešní pochod migrantů - nikoli jeho prvotní vykročení, nýbrž jeho mechaniku (dopravní prostředky, návody migrantům v různých jazycích, mapy, reklamní letáky o krásném životě v Německu a dalších evropských zemích) - přímo organizují profesionální (nebo rychle se učící) převaděči, lidé živící se činnostmi šedé či černé ekonomiky či organizovaného zločinu už delší dobu. Ti jsou akční a reagují rychle - mnohokrát rychleji než státy - na jakékoli podněty a stimuly, kterými jsou pro ně konec konců vždy jen a jen peníze. Ano, převaděčství migrantů do Evropy je velký byznys. Je ale také pravdou, jak argumentujeme dále, že vlivná část evropských elit toto novodobé stěhování národů vítá a je připravena využít ho ve svůj prospěch. A stojí za jeho prvotním impulsem.

Převaděčství totiž nemůže vysvětlit vlastní prvotní impuls ke vzednutí se dnešní migrační vlny. Impuls vznikl jinak. Potenciální migranti v Sýrii, Afghánistánu, Somálsku, Iráku, ale ani v Kosovu či Albánii neznají hloubku pomýlenosti evropských elit, netuší míru jejich multikulturality a milosrdného pseudohumanismu

(to neznají ani Evropané, ti mají o svých elitách určitě stále ještě nepatřičné iluze), ale na cosi reagovali. Asi vnímali signály z Evropy vycházející, všimli si různých izolovaných výroků, uvěřili bruselské propagandě o EU jako „zemi zaslíbené“, slyšeli o sociálním ráji, kde jsou peníze (resp. sociální dávky) volně pro každého k dispozici, což je ostatně způsob, jak reagovali před jedním či dvěma desetiletími naši Romové, když putovali do Anglie a Kanady. Nedovedeme si naopak představit, že by slyšeli o evropském demografickém problému a že by nám ho chtěli dobrovolně přijít pomoci řešit, aby Evropa náhodou nevymřela.

Korunu všem těmto dlouho vysílaným signálům nasadily německé politické špičky, Angela Merkelová a Joachim Gauck, kteří k pochodu migranty přímo vyzvali, evropští (bruselští či s Bruselem souznějící) politikové, kteří svému multikulturalismu a své nelásce k národním státům asi opravdu věří, papež František a jeho „Halíkové“, kteří pokrytecky hlásají zcela

„unlimited“ milosrdenství, a v neposlední řadě evropští kosmopolitní intelektuálové se svým tradičním zájmem

o vznešené abstraktní ideje, ale zároveň s totálním (téměř rousseauovským) nezájmem o konkrétní lidské osudy. Hlavní roli v tom všem nepochybně sehrála „matka migrantů“, německá kancléřka, se svým

obamovským „wir schaffen das“.

Ano, pochod migrantů do Evropy vyvolala Evropa sama, resp. ti, kteří se ve své do nebe volající nepokoře za Evropu vydávají a kteří si nárokují, že ji reprezentují.

2. Odlišení individuální a masové migrace a přistěhovalců od azylantů je pro porozumění problému klíčové

Obhájci či přívrženci současné migrace - ve své ušlechtilosti nebo možná i ve své hlouposti, krátkozrakosti, nepředvídavosti důsledků - a spolu s nimi i všichni ti, kteří jednájí na základě své ideové pomýlenosti či bezmyšlenkovité poplatnosti zdánlivě vznešeným idejím a ideologiím, dělají několik zásadních

metodologických chyb. První z nich je ta, že používají argumenty platné (nebo aspoň diskutovatelné a uplatnitelné) pro individuální migraci na fenomén masové migrace, ač jsou to dvě koncepčně zcela odlišné věci. Stejnou chybou je neodlišování trvalých přistěhovalců od dočasných azylantů. Takové rozlišení se zdá být jasné a jednoduché, ale naše zkušenost nám říká, že určité vysvětlení vyžaduje.

ad 1) Individuální migrace je nejenom projevem (či prvkem) elementární lidské svobody, ale i konec konců nemalé individuální odvahy a také jisté dobrodružnosti člověka, který ji podniká. Ne každému je dána. Bývá obvykle dlouhodobě a systematicky připravovaným činem jednotlivce (či rodiny). Znamená individuální vystoupení člověka z jedné kulturní, civilizační, náboženské entity (i z geograficky, klimaticky, i jinak daného rámce) s plným vědomím migranta, že odchází do jiného světa, do prostředí, které pro něj bude cizím, kterému se bude muset přizpůsobit, ve kterém se bude muset asimilovat a prosadit se. (Včera večer jsme byli ve velmi autentické čínské restauraci v pražských Kobylisích

svědky toho, že děti již velmi asimilovaných čínských majitelů, chodící u nás už řadu let do české základní školy, téměř neumí čínsky. Čínština se jim zdá těžká a už se ji - podle vlastních slov - nehodlají učit.)

Individuální migrace je obvykle vykročením jinam (nejen v prostoru, ale i ve vlastní hlavě) a je vědomým ponecháním si svého bývalého světa jako výlučně osobního aspektu svého nového života. Migranti jistě mohou (či dokonce musí) rezolutně obhajovat symboly svého bývalého světa před jejich znevažováním a

znesvěcováním ve světě novém, ale nemohou mít sebemenší ambici svůj původní svět, který vědomě a s plným uvědoměním si souvislostí opustili, vnášet do nového prostředí.

Masová migrace je něčím úplně jiným. Masová migrace, které jsme dnes v Evropě svědky, je

neindividuálním, nýbrž davovým, hromadným, stádním jevem, v němž se jednotlivec chtěl nechtě přizpůsobuje jednání svého okolí. Jeho vlastní myšlení má při jeho rozhodování daleko nižší váhu než při migraci indivi

duální. Převažuje kolektivní atmosféra velící k odchodu do jiného, snad lepšího - ve smyslu bohatšího a méně nebezpečného - světa, ale je to atmosféra odchodu, který je doprovázen ambicí maximum svého starého světa, svého dosavadního chování, svého stylu života si vzít sebou a žít v něm i nadále.

Cílem tedy není asimilovat se, cílem je obrnit se ve svém původním světě a způsobu života, i když přestěhovaným do jiného prostředí. Z toho nového si chtějí pro sebe brát jen to výhodné. Masová migrace je sice i tak pro migranty nesmírně riskantním činem, ale její masovost posouvá úplně někam jinam aspekt individuální odvahy, která je nezbytná při migraci individuální.

Může a mívá to i jinou, daleko vážnější dimenzi. V nemalém počtu případů jde i o explicitně promyšlený záměr svůj původní svět expandovat do světa nového a postupně tento svět přetvářet k obrazu svému. Toto přetváření sice nemusí být primárním záměrem každého prostého migranta, ale jistě ho mají v úmyslu na migraci napojení političtí či náboženští aktivisté světa, odkud se migruje. Teď radši ani nemluvme o

imigrantech s evidentními násilnými, ničivými, teroristickými úmysly a připravenými plány.

Trváme i na tom, že aspekt milosrdenství vůči individuálnímu utrpení migranta má smysl pouze při migraci individuální. Chování davu, masy, si stejné pohledy (a ohledy) od zemí a jejich obyvatel, kam migranti proudí, nezaslouží. Je asi třeba zopakovat, že mluvíme o masové migraci, tedy o pohybu statisíců či miliónů lidí. (Mimoходом, v Evropě teď v televizních záběrech dominuje pohled na „cestovní“ utrpení migranta, které si sám způsobil svým vydáním se na pochod, nikoli jeho původní utrpení „doma“. Tamto totiž často bývá pouze nespokojenost s dosavadním životem, která se špatně televizní kamerou zachycuje, nikoli „utrpení“ v původním slova smyslu.)

ad 2) Je zde však nejen dichotomie individuální vs. masový, ale i dichotomie trvalý vs. dočasný. Všimněme si toho, že se od první chvíle o subjektech současné

migrační vlny hovoří jako o přistěhovalcích - tj. explicitně či implicitně se předpokládá, že ti lidé v Evropě dlouhodobě zůstanou. Přesto je politiky a úřady celý současný migrační problém interpretován a právě posuzován jako problém azylový. To nedává smysl.

Azyl znamená poskytnutí dočasného útočiště člověku prchajícímu před ohrožením života či politickým pronásledováním. Je to institut výrazně individualizovaný, cílící na jednotlivce, jeho životní příběh a záchranu. Použitím naší politicky korektní, pravdolásčkové terminologie jde o pomoc „člověku v tísní“. Evropa má však dnes co do činění s problémem zcela jiné povahy. Je konfrontována se stěhováním národů, s masovou migrací, u níž jsou individuální příběhy jednotlivých zrníček této lidské řeky zcela nepodstatné. Pomáhat „národu v tísní“ nelze stejnými prostředky jako „člověku v tísní“.

Právě o pomoc národu v tísní se však evropští politikové pokoušejí a diví se, že v tomto případě mechanismy azylové politiky nefungují. Mělo by se jim jasně

a důrazně říci, že tyto mechanismy fungovat nemohou a že fungovat nebudou ani tehdy, když se azylová politika přenese - od s bruselskými lídry údajně

nekooperujících národních států - na „evropskou“, přesněji bruselskou úroveň, jak o to „velcí Evropané“ usilují. „Národ v tísní“ přináší rizika zcela jiného druhu. Vyvolává pro migranty přijímající země rizika bezpečnostní, ekonomická, integrační, rizika hluboké destabilizace a představuje vážnou výzvu pro záchranu evropské společnosti. Tato výzva je však dnes, zdá se, u evropských elit zcela na okraji jejich zájmu a pozornosti.

Zbaběle a falešně se od první chvíle masové migrace na nejvyšší politické úrovni EU i evropských velmocí hovoří o jediné věci - jak migranty redistribuovat po celé EU. Nikoliv o tom, jak migraci zastavit - dodnes pro to efektivně neudělal kromě Maďarska nikdo vůbec nic -ale jak ji přerozdělit. Přerozdělení je prioritou číslo jedna, migrace sama jakoby nevadí. (Nevadí ani zjevný rozpor s lidskými právy azylantů nucených EU kvótami žít tam, kde žít nechťejí, ani rozpor s konceptem - už tak zpochybněné - zbytkové státní suverenity členských zemí EU, jež mají být zbaveny práva kontrolovat, kdo na jejich území může, či nemůže žít)

Tisíce a statisíce migrantů budou pro každou zemi ohromným břemenem a rizikovým faktorem destabilizujícím domácí poměry. Bagatelizace masové

migrace je postoj vzhledem k dosavadní evropské praxi

naprosto nelogický. Dnes samovolně vzniklá volnost

přístupu do Evropy je zcela absurdní.

Celá EU byla až dosud budována jako elitní klub s nesmírně restriktivním právem vstupu a samotný schengenský systém byl na konceptu

nepropustnosti vnějších hranic výslovně založen. V našem i mezinárodním právu je proto zakotvena celá škála opatření, která mají ilegálnímu přistěhovalectví zamezit. Naprosto samovolně provedený převrat postojů

- tiché, téměř totální otevření hranic pro migranty a faktické zrušení Schengenu v jeho dosavadní podobě

- nelze vysvětlit náhlým záchvatem altruismu a lásky k bližním u kancléřky Merkelové a jejích evropských kolegů. Musí jít - u ní i u ostatních „velkých“ Evropanů -

o zásadní strategický posun, jehož smysl a záměr nám neprozrazují.

Média nám namísto toho vyprávějí srdceryvné příběhy o zlých pašerácích, kteří toto stěhování národů údajně organizují. Ve skutečnosti však jde o organizovaný transfer statisíců lidí z utečeneckých táborů v Turecku - přes hranice osmi států - do Německa, který je bez úzké součinnosti vlád všech těchto zemí neproveditelný. Tzv. hraniční kontroly jsou směšné, když prakticky všichni migranti zatím uspěli dojít až do Německa. Z Turecka na řecké ostrovy denně připlouvají tisíce lidí a nikdo s tím za čtyři měsíce, co akutní krize trvá, nejen nic neudělal, ale ani nic udělat nechtěl.

Což nasvědčuje tomu, že si „Evropa“ v podání A. Merkelové a J. C. Junckera migraci přeje, že snahy o její zastavení pouze předstírá a že se snaží na evropský kontinent z Blízkého východu a z dalších regionů, odkud dnešní migranti přicházejí, přesunout maximum „nových“ Evropanů. Odkud přicházejí a jak moc jsou

tito lidé rozdílní od evropské kultury a civilizace, zdá se, tito politikové vůbec neberou v potaz.

Není možné nepoznamenat, že se tak děje nikoli změnou imigrační legislativy, ale tolerancí porušování této legislativy. Na její změnu by byl totiž potřebný politický mandát, který dnešní evropští politikové nemají a obávají se, že ho nemají šanci získat.

3. Mimoevropské předpoklady a souvislosti vzniku dnešní evropské migrační krize

Současná vlna masové migrace do Evropy by nemohla nastat, kdyby neexistoval její už dlouho připravovaný zdroj. Ten byl vytvořen relativně neúspěšným - ve srovnání s jinými regiony světa - politickým, ekonomickým i sociálním vývojem zemí Blízkého a Středního východu na straně jedné a válečnými konflikty vyvolanými v tomto regionu Západem v průběhu posledních dvou

dekád na straně druhé. Ten první důvod působil pomalu a dlouhodobě, ten druhý znamenal prudký a rychlý posun situace v regionu. Ten první bezprostředně nikdo nezavinil, ten druhý asi ano.

Muslimský svět, především jeho arabská část, je regionem, který v současné éře zrychlující se

globalizace evidentně ztrácí. Čas prokázal, že není schopen mobilizovat své vlastní vnitřní síly, opřít se o svůj specifický a v mnohém unikátní potenciál, navázat na své tradice a minulost a vytvořit novodobé společenské mechanismy, které by umožnily nastartování takového přesvědčivého ekonomického rozvoje, jaký se v posledním půlstoletí podařil v zemích Dálného východu či jihovýchodní a jižní Asie. Příčiny nepříznivého vývoje arabských zemí jsou systémové a natolik komplexní, že jejich podrobná diskuse přesahuje záměr našeho krátkého textu, který není o arabském světě, ale o nás. U některých z nich se však alespoň stručně zastavíme.

Vynecháme-li známé, a v tomto regionu už dlouhou dobu existující náboženské antagonismy, které nedávný pokus o export demokracie do tohoto regionu jen zesílil, arabské země v současnosti charakterizuje

- mimořádně silná a trvalá populační exploze;
- už dlouhá desetiletí přetrvávající přímá či nepřímá ekonomická závislost na exportu ropy a plynu;
- nízká atraktivita válkami destabilizovaného a náboženskými střety provázeného regionu pro zahraniční investice a
- v neposlední řadě neúspěšné pokusy o transformaci tamní společnosti, které místo přibližování se vyspělému světu vedou ke stále více nepřátelskému odmítání Západu a k beznadějnému hledání cesty vpřed v návratu k agresivně pojatému náboženství.

Tomu všemu přidává mimořádně výbušnou dimenzi už více než půl století existující arabsko-izraelský konflikt, který představuje trvalý zdroj napětí, násilí a frustrace a provází ho zasahování velmocí do tohoto regionu. Všechny další konflikty, které se v něm odehrávají, v sobě nesou viditelnou či skrytou vazbu na tento primární konflikt. Jsou jím i zesilovány a bez jeho

vyřešení mají jen malou šanci na ukončení. Neochota Izraele i Arabů dosáhnout skutečného míru a z toho vyplývající zájem obou stran konfliktu na udržování trvalého vzájemného ohrožování se a nepřátelství vytvářejí atmosféru permanentních politických intrik, mocenských manévru a snah všemi způsoby eliminovat či oslabit své nepřátele. Tím vyvolané závody ve zbrojení a nikdy nekončící zásahy velmocí jsou dalším

destabilizačním faktorem.

Byla-li druhá polovina 20. století charakterizována nástupem ze Západu exportovaných ideologií nacionalismu a socialismu, od nichž si tehdejší blízkovýchodní elity slibovaly recept na překonání společenské a ekonomické zaostalosti, pak změny mocenské rovnováhy, které nastaly po pádu komunismu, obrátily snahy těchto elit o hledání inspirace zpátky k islámu. Přispívá k tomu skutečnost, že je hlavní ropné bohatství soustředěno v rukou fundamentalistických monarchií Arabského poloostrova, které ho využívají k šíření, celosvětové propagaci a podpoře islamistických idejí a hnutí. Tento neblahý vývoj má za následek obnovení starých

konfesijních

antagonismů, protizápadní orientaci veřejnosti, islamistický terorismus a celkově bezperspektivní hledání odpovědí na praktické otázky dneška v dávné minulosti.

Rozmachu islamismu v arabském regionu velmi napomohla agresivní politika Západu, který v pocitu triumfu po vítězství ve studené válce v podstatě převzal původně komunistickou ideu o potřebě násilné revoluční změny světa k lepšímu a vybral si k jejímu uskutečnění právě Blízký a Střední východ. Byla-li intervence v Afghánistánu primárně vyvolána bojem proti izolované a tehdy extrémní verzi islamistického terorismu, invaze do Iráku již byla otevřeně deklarovaným pokusem vojenskou intervencí vytvořit v arabském světě režim liberální demokracie a následně pak jeho úspěšným příkladem změnit celý region.

K proměně regionu skutečně došlo, ale k horšímu. Permanentní válka - jak proti západním okupantům, tak občanská válka mezi náboženskými a etnickými komunitami - se stala nešťastnou charakteristikou nejenom Iráku, ale o dekádu později v důsledku tzv. Arabského jara i osudem mnoha dalších zemí - Tuniska, Libye, Jemenu, částečně Egypta a především Sýrie. Totéž platí o Afghánistánu, Súdánu, Somálsku a některých dalších zemích.

Západní pokus o vývoz demokracie na Blízký a Střední východ evidentně zkrachoval. Důkazem je to, že se dnes otevřeně hovoří o potřebě úplného přepsání či překreslení politické mapy regionu podle náboženského klíče, což určitě není chtěným produktem Západem předpokládaného „vítězství“ demokracie a lidských práv v arabském světě.

V důsledku zcela neúspěšného vývoje se na Blízkém a Středním východě k miliónům Palestinců vyhnaných ze svých domovů před téměř 70 lety arabsko-izraelskými válkami přidaly nové milióny lidí prchající před syrskou a iráckou občanskou válkou. Zhruba 4 milióny jsou jich už několik let v táborech v Turecku; Jordánsku a Libanonu a přibývají milióny další. Hostitelské země jsou

migrační vlnou destabilizovány a až dosud nesou samy značné náklady na zaopatření migrantů.

Do zahájení současného masivního pochodu migrantů do Evropy však tomu nikdo z vrcholných evropských či světových politiků nevěnoval sebemenší pozornost. Vše se změnilo až letošním příchodem prvních velkých skupin migrantů do Evropy. Až v tomto okamžiku začal být migrační problém - díky tlaku evropské veřejnosti - brán na vědomí. Brát na vědomí však neznamená řešit. Žádné řešení až dosud politici nehledají. Hlásají pouze pasivní přizpůsobování se jeho prvotním, zatím poměrně snadno zvládnutelným průvodním jevům. Skutečné problémy teprve nastanou.

4. Dnešní přesun migrantů do Evropy je - jak svou příčinou, tak svými dopady - evropským problémem, nikoli problémem Blízkého východu či severní Afriky

Někteří lidé u nás a v celé Evropě se zlobí na

migranty, zlobí se na země, odkud ilegální migranti

přicházejí, a zlobí se na relativně klidné a prosperující

státy v jejich okolí, které si migrarity láskyplně

nenechávají

a bez vlastní angažovanosti je co nejrychleji předávají dále. To je mylný a navíc zcela neproduktivní pohled. Zlobme se hlavně na sebe samotné. Pomůžeme-li si ekonomickou terminologií, pak můžeme říci, že rozbité, nefunkční, válčící země nepředstavují nic více, než „pouhý“ latentní reservoár migrantů neboli potenciál vzniku nabídky migrantů. Ekonomové však vědí, že nabídka sama o sobě nestačí. Po migrantech, aby mohli migrovat, musí být i poptávka. Poptávku dnes zajišťuje Evropská unie, jakkoli se to bude - resp. její představitelé - snažit popírat.

Evropa prostřednictvím EU vyslala do světa signál, že je něco takového jako masová migrace možné, a to - jak se ukázalo - k nastartování pochodu migrantů stačilo. Byla to ona pověstná jiskřička, která zažehne požár. EU tím nevyvolala žádný problém v zemích, odkud migranti přicházejí, ale vyvolala tím svůj vlastní problém. Tím problémem je - v krátkodobém a střednědobém pohledu - nákladnost starání se o migranty a - v dlouhodobém pohledu - ničivý společenský destabilizační dopad absorpce tak velké

masy migrantů. Ano, je třeba mluvit o problému jejich absorpce, o schopnosti či neschopnosti Evropy (ted' nemluvíme o ochotě či neochotě) milióny migrantů absorbovat. Shodou okolností, v okamžiku, kdy dokončujeme tento text (6. listopadu 2015), byla vydána zpráva, že Evropská komise odhaduje na rok 2016 tři milióny migrantů. Pro porovnání - v roce 2014 jich bylo necelých 300 tisíc a letos se jich očekává milión.

První a okamžitou úlohou je pokrýt přímé náklady na umožnění elementárního života migrantů v zemích, do nichž přistěhovalci přicházejí. Při platnosti Schengenu je to koneckonců celá schengenská oblast EU bez ohledu na to, jestli migranti uspokojí či neuspokojí své preference ohledně toho, kam původně chtěli jít. Buď se budou v rámci celé Evropy pohybovat samovolně, dobrovolně a živelně, nebo k tomu budou úřady Evropské unie donuceni (v rámci tzv. evropské solidarity, která je - se solidaritou nic

společného nemajícím - bezskrupulózním chováním evropských elit. Ty za nás a údajně naším jménem i touto cestou „plánují“ a vlastně už i uskutečňují nový evropský svět, viz část 5).

I když dnes do Evropy přicházející migranti ani zdaleka nejsou těmi nejchudšími či nej ohroženějšími obyvateli svých původních „failed States“, na běžný a delší dobu trvající život v Evropě finanční prostředky nemají. Stejně tak je zřejmé, že jejich okamžitá masová zaměstnatelnost je pouhým utopickým sněním evropských naivních multikulturalistů. Po dlouhou dobu budou přistěhovalci odkázáni na štedrost evropského sociálního systému, což bude na makroúrovni vyžadovat nezanedbatelné, mnohamiliardové částky. Ty budou zvyšovat již tak vysoké zadlužení dlouhodobé na dluh žijících, navíc již dlouho ekonomicky stagnujících a na místě přešlapujících - a proto proti zbytku světa zaostávajících - evropských států. Při pravděpodobné prosaditelnosti návrhů, dnes stále silněji se ozývajících z jádra EU, garantovat všude v Evropě všem migrantům stejné sociální dávky, nastane zásadní finanční i „morální“ problém pro chudší státy EU. V nich hrozí, že sociální dávky budou vyšší než starobní důchody, minimální mzda a rodinný příjem na hlavu, který mají pro svůj život k dispozici milióny normálních občanů těchto zemí.

Ještě daleko větším - i když ne tak jednoduše číselně vyjádřitelným - problémem bude dopad tak velkého počtu migrantů na koherenci evropské společnosti, na atmosféru v Evropě, na pocit bezpečnosti domova, na životní i existenciální jistoty miliónů „starých“ Evropanů. Dojde k narušení tradičních hodnot a obyčejů lidí žijících v Evropě a - nebojme se to říci - ke vzniku a šíření normálního lidského strachu, který se v těchto měsících stává nepopíratelným faktem dnešní Evropy. Každý z nás obavy lidí v tomto směru dnes a denně slyší. Mnozí „velcí“ Evropané, zejména ti v Bruselu, Berlíně nebo v Paříži, právě strach strašlivě podceňují. Je to od nich neomluvitelná a neodpustitelná nedbalost a nezodpovědnost (přesněji řečeno hloupost), nebo je to jejich věčný omyl? Je to jejich víra v možnost efektivní (a rychlé) převýchovy, v moc manipulace lidských bytostí, v sílu indoktrinace lidí pro ně cizími ideologiemi? Je to od nich víra v možnost stvoření nového člověka a spolu s ním i nové Evropy?

Představy tohoto typu považujeme za dětinské iluze, které jsou v naprostém rozporu s dosavadní zkušeností

Evropy s migrací ze středozemního prostoru, severní Afriky a Blízkého východu v období po II. světové válce. Jsou v rozporu s realitou opakovaně vznikajících ohnisek nepokojů a střetů s policií v řadě evropských zemí, zejména ve Francii, se vznikem ghett v mnoha západoevropských městech, které jsou ve své podstatě „neevropskými“ uzavřenými komunitami jiného světa, se zapalováním tisíců aut, obchodů a azylových domů (j v Německu), atd. Výsledkem masové migrace bude vychýlení dosavadní evropské společenské stability a rovnováhy. K autentické asimilaci migrantů v posledním půlstoletí téměř nedocházelo. Může někdo dnešní zkušenosti popírat a zatvrzele „snít“ o tom, že to v budoucnu - s migranty ze Sýrie, Afghánistánu, Somálska či dalších zemí - bude nějak zázračně jiné než dosud? Opravdu si to paní Merkelová a pan Juncker myslí a sázejí na to? Tomu se snad ani nedá věřit.

Je zcela evidentní, že vznikne velký problém, problém Evropy, který považujeme za vážný, protože o Evropu nám jde, ale nastane i nový problém Evropské unie, o kterou nám jde již méně a se kterou se daleko

méně identifikujeme. EU si vymyslela a prosadila spoustu věcí, dominantní z toho jsou Schengen a euro, a těmi znemožňuje, aby se s migrací individuálně vyrovnávaly jednotlivé evropské země podle svého, podle svých kritérií. Kvůli této politice EU budou mezi členskými státy vyvolávány nové střety a uvnitř Evropy vzniknou nové šrámy. Střety na hranicích, stavby plotů s žiletkovým ostnatým drátem, rušení

vlakových spojů mezi zeměmi či vzájemné vyhrožování si předsedů vlád a ministrů vnitra jsou toho náznakem.

Evropa a Evropská unie si vytvořily - svou vlastní vinou, i když více vinou svých politiků a atmosféru určujících médií a veřejných celebrit než vinou běžných občanů - velký problém. Pro země a regiony, odkud se emigruje, bezprostředně žádný nový problém nevznikne (ten tam je i bez masové migrace), ač úbytek obyvatel v nich žádným pozitivním řešením také nebude. Dlouhodobě je masová ztráta obyvatel v jakékoli zemi regresem a podvazuje možnosti jejího pozitivního vývoje.

5. Iniciace masové migrace evropskými elitami je součástí jejich projektu nové budoucnosti Evropy

Pozoruhodné na dnešní evropské migrační krizi je i to, že se od svého počátku - na první pohled zcela nepřipraveně a neplánovaně - stala v rámci Evropy předmětem zásadního ideového střetu. Výhružky a urážky jeho podstatu zatemňují. Bylo by třeba na obou stranách dnešního velmi antagonistického diskusního

spektra tento střet přijmout a přiznat. Není to spor altruismu a xenofobie.

Drtivá část evropských elit, představujících evropský politický a mediální mainstream, tento střet není ochotna interpretovat jako ideový, světonázorový. Vidí ho jako střet dobra (to jsou oni) a zla (to jsme my). Poněkud nečekaně a silněji, než jsme čekali, předvedla, že chápe masovou migraci do Evropy pozitivně, že ji chápe jako vhodnou příležitost pro vlastní

sebeprezentaci a jako vhodnou příležitost ke změně evropského statu quo. Proto ji vítá. Proto se nesnaží ji ani zmírňovat, ani jí klást nějaké skutečné překážky.

Dnešní evropský politický mainstream, jež svou osobou přímo symbolizuje kancléřka Merkelová, zahrnující reprezentanty stran nacházejících se politicky jak nalevo, tak napravo od jakéhosi pomyslného středu, je založen na levicovém pokrokářství, na rozsáhlém etatismu, na státním paternalismu, na zeleném dirigismu

a na velmi extenzivním sociálním inženýrství. To všechno prorostlo evropskou politikou napříč všemi

mainstreamovými politickými stranami. Mezi křesťanskými demokraty, socialisty, zelenými a anarchistickými aktivisty nejsou v tomto ohledu žádné velké rozdíly. Rozdíly jsou v rétorice, nikoli v

podstatě.

Je příznačné, že dnes dominantní názor politického mainstreamu nachází v otázce masové migrace v jednotlivých evropských zemích jen malou oporu ve veřejném mínění. Většina veřejnosti se nákladů a důsledků masové imigrace obává, nemá s podobnými, byť výrazně menšími předchozími migračními vlnami žádnou dobrou zkušenost, nesdílí ideologii multikulturalismu a nevěří v ochotu a schopnost

imigrantů integrovat se do evropské společnosti. Názor evidentní většiny občanů, který je od názoru elit tolik vzdálen, je těmito elitami ve veřejném prostoru stigmatizován jako xenofobní, extrémistický, rasistický, ne-li fašistický. Je zesměšňován a vykazován ze slušné debaty. Otevřeně jej zastávat na politické scéně si dovolí pouze mimořádně stateční jedinci, nesystémové strany nebo silní národní lídři, schopní ustát dehonestáční kampaně.

Migrační krize se stává katalyzátorem redefinice a reorientace evropské politické scény a těmto již delší dobu probíhajícím procesům dává nový rozměr a novou dynamiku. Ukazuje se, že se postoj k migraci v mnohém kryje s postojem k dalším tématům evropské nové levice, jakými jsou zelená politika včetně boje proti klimatické změně, genderová politika a pokrokářský sociálně-inženýrský evropeismus. Pokud se dosavadní názory a postoje rychle nezmění, pokud se nepokusí evropské elity vyslyšet názory občanů, vyvolá dnes předváděný příklon většiny současného evropského establishmentu k proimigrační politice zásadní posun na politické scéně jednotlivých členských zemí EU. Přijdou jiní politikové a jiné politické strany.

Tím to ale neskončí. Proimigrační mainstream má pod vlivem multikulturní ideologie ještě daleko větší ambice. Doufá totiž v to, čeho my se obáváme, že příliv miliónů neevropských migrantů a jejich přerozdělení a usídlení napříč Evropou Evropu zásadně změní. Že změní jak etnické složení, tak společenské poměry v jednotlivých evropských zemích. A že to bude dobře.

Přesně to si evropské multikulturní elity bohužel ve své krátkozrakosti přejí. Averse k evropským národům a národním státům dosáhla u této nadnárodní a kosmopolitní evropské elity nového, dříve netušeného rozměru. Tito lidé pochopili, že se národní státy - a jejich parlamentní demokracie - staly nepřekonatelnou překážkou pro realizaci jejich velkých vizí nové Evropy a globálního vládnutí. Rozhodující a stále více radikální exponenti těchto vizí pochopili, že vytvoření nového člověka - odvěky sen všech evropských

pokrokářů - nelze dosáhnout uvnitř omezených národních hranic a s nic nového vytvářet nechtějícími národními společenstvími.

Národní státy (nebo na bázi většinového národa vytvořené státy) svou samotnou existencí brání údajně vznešenému cíli, za nějž tyto elity považují sjednocení Evropy, její unifikaci, ne-li zglajchšaltování. V dosavadní Evropě stále ještě existujících národních států podle nich chybí potřebná solidarita a ochota sdílet náklady společné budoucnosti. Ty budou vyžadovat vysoký stupeň vnitroevropského přerozdělování, tedy

tzv. solidarity. Autentická solidarita zatím neexistuje (solidarizují se pouze tyto elity - za naše peníze) a my si myslíme, že v rozsahu, jaký si evropské elity přejí, existovat nemá a ani nebude.

Ze všech těchto důvodů je záměrem evropských elit národní struktury rozbít, naředit, konfrontovat je s

jiným světem, který migranti - bez vztahu a vazeb k té evropské zemi, v níž budou usazeni - přinesou. Tyto elity nejsou ochotné čekat, až či zda se globální či evropský homogenní „lid“ pomalým postupným míšením a srůstáním eventuálně vytvoří. Považují za nezbytné „dějinnému pokroku“ napomoci masovou imigrací.

Tento jejich záměr je široké veřejnosti obtížně sdělitelný a byl by pro ni v otevřeně přiznané podobě evidentně nepřijatelný. Ale stejně tak, jako nikdo nikdy evropské veřejnosti nepředložil k vážné diskusi cíl, k němuž má evropská integrace už od 50. let směřovat (a vytváření evropského superstátu proto probíhá bez mandátu salámovou metou postupných kroků a cestou krizí údajně si vždy vynucujících „více Evropy“), tak

i nová „evropská migrační politika“ nepotřebuje podle svých zastánců nadbytek zbytečné otevřenosti vůči veřejnosti. Lidé v Evropě nemusí všechno vědět. Evropské elity považují masovou imigraci pro budoucnost evropského projektu za potřebnou - proto je třeba jí nebránit. Bojovat proti ní se smí pouze rétoricky nebo jen v momentu nadměrného odporu domácího obyvatelstva.

Argumentace, kterou evropský politický mainstream volí k „proválcování“ cesty do Evropy miliónům

migrantů, je založena na agresivním, politicky korektním, ale naprosto pokryteckém populismu, pohrdajícím pamětí a inteligencí veřejnosti. Přední evropští politikové předstírají, že právě od teď je pro ně absolutně nesnesitelnou představou, že někdo na světě trpí. Proto i pro všechny Evropany musí podle nich pomoc trpícím kdekoliv na světě být povinností.

Politici, kteří až dosud bez mrknutí oka vedli války, dodávali zbraně, uvalovali embarga, a kteří dlouhá desetiletí bez skutečného zájmu přihlíželi zničeným

osudům statisíců lidí prchajících před důsledky i padni politiky, teď požadují po vlastních aby se rozdělili o své prostředky s předem neznámým I počtem migrantů, kteří se - vyzváni zdánlivě neznámo I čím a kým - náhle a současně zvedli z různých míst I světa, prchajíce, a to jen v některých případech, před I válečným utrpením. To občané zemí EU nemohou akceptovat.

6. Potřebuje Evropa migranty z jiných světů? A potřebuje je vůbec?

Lidský rozum a lidská zkušenost říkají, že mezikontinentální migrace - kamkoli jinam než do prázdných nebo téměř prázdných prostorů (á la migrace v minulých staletích do téměř pusté Ameriky) - je nepatřičná a nepřírozená. V každém případě je historicky zcela výjimečná.

Vážnější otázkou je ptát se na potřebnost migrace samotné, migrace v roli jiné než jen té, která nabízí příjemné a určitě obohacující rozšíření typů restaurací a cizokrajných kuchyní, nebo než jen té, při níž migranti přijímají postavení vykonavatelů extrémně podřadných prací, které ve „vyspělejších“, sociálně nadvybavených společnostech nechce nikdo dělat. V dnešní Evropě obhájci masové migrace pro její ospravedlnění používají dva jiné, údajně racionální argumenty:

- a) Evropa má nedostatek pracovních sil a
- b) Evropa vymírá a má demografický problém. Ani o jednom nejsme přesvědčeni.

Ad a) Je evidentní, že EU v současnosti vykazuje - z historického hlediska - nadprůměrnou nezaměstnanost (nezaměstnaných je v ní podle posledních statistických dat zhruba 23 miliónů lidí, což je 10% z celkového rezervoáru pracovních sil). Každému přemýšlejícímu člověku proto snad musí být zřejmé, že v absolutním pohledu je disponibilních pracovních sil v EU dost. Číslo nezaměstnaných jsou vysoká i přesto, že mnoho Evropanů z kategorie statisticky sledovaných pracovních sil

z vlastní vůle „vystupuje“. Soudobé pseudohumanistické ideologie řadě těchto lidí totiž nabízejí lákavý výklad, že se pracovat nemusí a že lidé mohou z kategorie pracovních sil dobrovolně a zcela legitimně vystoupit. Nabízejí jim jiné zdroje finančních prostředků než práci (nebo než skutečnou práci).

V Evropě z hlediska zaměstnanosti existuje výlučně strukturální problém. Namlsaná, nadvzdělaná (i když by bylo přesnější říci více let ve školách - bez sebemenšího pozitivního efektu ohledně vzdělanosti - trávící), „open air activities“ milující, ale „open air práci“ odmítající, vysokými sociálními dávkami demotivovaná, módními hesly o budoucích progresivních trendech (vzdělanostní, informační, atd.) evropské společnosti a ekonomiky na scestí svedená potenciální pracovní síla některé profese vykonávat prostě nechce. A to i přesto, že např. na jihu Evropy více než 50% mladých lidí - vypadajících velmi podobně jako dnešní migranti - nemůže najít práci (nebo ji spíše dokonce ani nehledá).

Na překonávání strukturální nerovnováhy na trhu práce byla od konce padesátých a počátku šedesátých let založena migrace Turků (převážně do Německa) a Severoafricanů (převážně do Francie). Svěbytná byla situace ve Velké Británii i v zemích Beneluxu. Tehdy poptávka tohoto typu v Evropě skutečně existovala. Existuje i dnes? Trefuje se kvalifikace dnešních migrantů

do volných míst v Evropě? Na základě dostupných dat a evidencí máme obavu, že tomu tak není. V minulosti často, ne vždy, přicházely ochotné pracovní síly, teď přichází někdo jiný. Tento argument - argument řešit strukturální nezaměstnanost migrací - proto nemůže obstát.

Ad b) Podobné otázky máme nad druhou cestou obhajoby masové migrace. Je evidentní, že Evropa v posledních desetiletích vykazuje k nule se blížící populační růst. Mluví se o tom, že čelí

„demografickému problému" a že potřebuje své počty obyvatel doplnit dosídlováním ze zahraničí. Zní to zdánlivě rozumné, neboť fakt minimálního populačního růstu a fakt stárnutí evropského obyvatelstva nikdo rozumný zpochybňovat nemůže. Vážné otázky však znějí jinak.

Slovu demografický problém - jakkoli je velmi často všude možně lehkomyšlně a populisticky rozehráváno - málo rozumíme. Stárnutí evropského obyvatelstva určitě nastává, jeho vymírání nikoli. Vzniká-li nějaký akutní a skutečně varovný demografický problém, pak je způsoben nikoli „demografií“, ale ideologiemi útočícími na rodinu a přirozené odlišnosti mužů a žen, ideologiemi bojujícími za emancipaci a proti údajné diskriminaci žen, ideologiemi blokujícími větší počet dětí v rodině blábolením o genderové rovnosti, atd. To se imigrací vyřešit nedá.

Evropa ve skutečnosti žádným nedostatkem lidí netrpí. Zejména, a to velmi rezolutně, odmítáme myšlenku, že existuje jakýsi předem daný a předem známý počet obyvatel, který by měl na našem kontinentě „plánovaně“ žít. To je zruďné sociálně-inženýrské myšlení. Navíc musíme připomenout, že všechny minulé generace obyvatel Evropy byly daleko méně početné než generace současná a k žádné demografické katastrofě nedocházelo. Jestli někdy vznikal nějaký problém, pak spíše vyplýval z krátkodobě příliš rychlého nárůstu počtu obyvatel. Pokud bude počet lidí žijících v Evropě přirozeně klesat, opět to nebude nic fatálního, pouze bude povaha problémů jiná.

Nezpochybňujeme, že demografické prognózy v Evropě nevypadají příliš růžově. Všechno naznačuje, že nás v Evropě bude - po nějakou - neznámo jak dlouhou dobu - ubývat a že budeme stárnout. Tento proces ostatně už probíhá dlouho a žádná tragédie tím nevzniká. Přirozené adaptační a restrukturalizační mechanismy fungují, nečekají na stát.

Podstatnější je to, že demografové sice umějí extrapolovat, což ostatně není tak těžké, ale neumějí předvídat zlomy a zvraty trendů. Jsou dnešní trendy věčné? Tomu nevěříme.

Kolikrát už jsme za svého života slyšeli o blížících se zcela jistých demografických katastrofách! Někteří určitě nikdy nezapomeneme na Ehrlichovu „Populační bombu" z roku 1968, která de facto spustila dodnes probíhající environmentální revoluci (spíše - vůči člověku a jeho svobodě - kontrarevolucí), vytvořila Římský klub a jeho „Limity růstu" a vlastně připravila půdu pro vznik absurdní doktríny lidmi způsobeného globálního oteplování. Ale opakujeme, hrozbu Ehrlich a jeho souputníci a následovníci viděli v nadměrném přírůstu počtu obyvatel ve světě, nikoli v jejich malém počtu. Špatné jsou výhrůžky tím i oním směrem.

Je triviální říci, že všechny extrapolace platí jen

ceteris paribus, tedy za neměnicích se podmínek. Mimo jiné, v tomto kontextu, při zachování dnešního chování evropské populace. Je opravdu neměnné? Kolik už jsme zažili demografických výkyvů (i experimentů populační vývoj státem ovlivňovat)! I při dnešním populačním vývoji je a dlouho bude Evropa nejhustěji obydleným kontinentem. Je vyšší hustota obyvatel pro lidstvo lepší? Je vzorem Belgie nebo Kanada? Je více lidí na metr čtvereční pozitivní hodnotou? Není celá malthusiánská doktrína založena na varování před

zvyšujícím se počtem lidí? Že je zcela mylná, je úplně jinou věcí.

Otázek tohoto typu je mnoho. Máme na ně připravené odpovědi? Juncker a Merkelová se tváří, že je mají. Musíme se tedy ptát dále. Není dnešní pokles přírůstu počtu obyvatel (resp. počtu dětí v

rodině) způsoben výlučně růstem bohatství, tedy zvyšováním příjmů na hlavu, a není proto v rodině dítě považováno za tzv. inferior good? Není tedy „statkem“, po němž poptávka s rostoucím příjmem spíše klesá a bude klesat dále? Je to tedy nevyhnutelné? Jakou roli v tom všem hraje záměrný a dobře organizovaný útok na tradiční rodinu od přívrženců hnutí LGBT, tak podporovaného americkou vládou? Atd. Populační vývoj je v každém případě věcí složitou a nelze jej řešit lehkověrným organizováním masové migrace.

Evropská unie v roce 2011 svým tzv. barcelonským procesem mediteránního partnerství (oficiálně EU-ROMED, Euro-Mediterranean Partnership) dnešní vývoj v podstatě legitimizovala. My jsme to tehdy moc na vědomí nebrali, protože jsme v téže době uvažovali o - bez Ruska bohužel špatně koncipovaném - Východním partnerství, ale barcelonský proces myšlenku doplňování počtu obyvatel Evropy migrací explicitně zformuloval už tehdy. Bylo to moudré? Nevyslyšeli i to někteří dnešní migranti?

Demografický vývoj má být - nestavíme-li se do pozice Boha - přirozeným evolučním procesem. Nemá být organizován žádným sebemoudřejším politickým orgánem, a tedy určitě ne Evropskou komisí. Jak bylo řečeno výše, jakákoli akceptace migrace jako vědomě organizovaného prvku populačního vývoje by musela být založena na předpokladu přijetí asimilace jako „legitimace ke vstupu“ všemi, kteří se toho zúčastní, musela by být založena na výlučně individuálním přístupu, musela by být koncipována s plným respektem k civilizačním a kulturním hodnotám a tradicím země, která migranty přijímá. Nic takového se v kontextu dnešní masivní migrace do Evropy neděje.

Řešit demografický problém migrací není ani možné, ani žádoucí. Při odlišném populačním chování různých národů a etnik hrozí při tomto pohrávání si s ohněm totální rozvrat dnešní struktury evropské populace. Odvází se někdo z lidí, nikoli nadlidí, o něco takového usilovat? Měli bychom mu to dovolit? Pro každého rozumného člověka je evidentní, že nikoli. Nepokoušejme se proto demografickou situací v Evropě dodatečně omlouvat a ospravedlňovat letošní neuvážené evropské zacházení s migranty, kteří byli téměř vyzváni k pochodu. A chce se nám dodat, že nikoli do Evropy, ale na Evropu. Zmínili jsme populační strukturu. Napadlo někoho všimnout si toho, že vyšší přirozený přírůstek obyvatel vykazují v Evropě jen ty země, do kterých přišlo v minulých desetiletích více migrantů? Není i to varovné?

Nemá smysl ospravedlňovat otevření dveří do Evropy pro masovou migraci morálními argumenty pomoci bližnímu v nouzi, apely na solidaritu a na odív stavěným altruismem těch údajně opravdových, nesobeckých, lepších než my ostatní, Evropanů. Je také paradoxní,

jak nikoho z těch „lepších“ netrápí, že přijímáním

migrantů zbavujeme chudé a rozvrácené země z regionu, odkud migranti přicházejí, významné části mladé populace - té movitější a kvalifikovanější. Že si mezi nimi vybíráme? I to je hluboce amorální. I to už tady v historii bylo.

7. Konfrontujeme náklady a rizika masové imigrace s prázdnou a falešnou rétorikou evropských elit

Odmítejme rozmáhající se moralizování (které je často pouhou náhražkou morálky), snažme se fatální věci současné doby diskutovat vážně. Podle „našich“ nad svou vlastní velikostí a ušlechtilostí se rozplývajících moralizátorů platí to, že údajní xenofobové a strach šířící „fašisté“ - tedy my a s námi vlastně skoro všichni

lidé kolem nás - opírají svou podporu mezi veřejností o iracionální strach a předsudky. Nikoliv. Opíráme se o zdravý rozum, o racionální uvažování, o dosavadní historickou zkušenost a o skeptický,

neprogresivistický pohled na budoucnost, což je vlastní drtivé většině obyčejných lidí, bohužel nikoliv pokrokářským vizionářům.

Je paradoxem, že tolik velebený princip předběžné opatrnosti, jenž v tisících jednotlivostech - svou falešnou přeopatrností, která je něčím jiným než racionální averzí k riziku - ovládá dnešní evropskou praxi a v jehož jménu jsou v dnešní Evropě zaváděny stále nesmyslnější regulace a jsou zakazovány další a další dosud zcela běžné lidské aktivity, ve vztahu k migraci uplatněn není. V případě migrace je zakazováno ptát se na náklady a chtít být informován o rizicích. Je zakázáno být předběžně opatrný.

To je zcela absurdní. V dnešní Evropské unii nelze realizovat žádný trochu významnější stavební projekt bez rozsáhlé studie analyzující dopad - mimo jiné - na

životní prostředí, hygienu, zdravotně-epidemiologické podmínky, atd. Vše, co může negativně ovlivňovat život lidí, je podrobováno mnohonásobnému administrativnímu, odbornému i soudnímu přezkumu, ale experiment s usazováním statisíců až miliónů většinou zcela neznámých lidí, přicházejících z absolutně odlišného kulturního a civilizačního prostředí, je vyjmut z jakéhokoliv seriózního veřejného posuzování. Je téměř zakázáno o něm vůbec hovořit a jeho odpůrci jsou prezentováni jako lidé nezasloužící si být považováni za pravé Evropany. Jsou vystavováni brutálnímu veřejnému nátlaku, často i ohrožení svého - zatím jen - zaměstnání.

S velkou pravděpodobností lze očekávat, že příchod statisíců či miliónů lidí do pro ně zcela odlišného a na ně nepřipraveného prostředí, který se navíc odehraje v časově relativně velmi krátké době a teprve bude kulminovat, vyvolá řadu enormních komplikací a problémů. O jejich povaze a dimenzích je možné si učinit alespoň malou představu na základě několika desítek let zkušeností s poválečnou migrací

statisíců lidí z rozvojových zemí do západní Evropy. Ta má s tou

dnešní některé podobnosti, ale probíhala nesouměřitelně pomaleji.

Možnost integrace miliónů muslimů do evropské společnosti, tedy šance jejich skutečné asimilace, je mizivá, neboť tito lidé sem nepřicházejí proto, aby se stali Němci, Francouzi, Čechy či Švédy, nýbrž proto, aby mohli pokračovat ve svém dosavadním způsobu života, ale v Evropě v bezpečí a za vyššího materiálního standardu, než jaký mají doma. Toto bezpečí a tento materiální standard jim má - bez jakékoli jejich vlastní zásluhy - zajistit evropský sociální stát. Mají pocit - viz jejich chování v dnešních azylových centrech - že na to mají nárok. Takový nárok samozřejmě v lidské společnosti neexistuje. Navíc se dá očekávat, že složitosti se sžíváním se v novém prostředí budou pro tyto migranty takové, že masový vznik paralelních společností - ghett, poskytujících migrantům chybějící oporu, ochranu a pocit komunity - bude naprosto nezadržitelný.

V této souvislosti je na místě zmínit islám, jakožto faktor významně komplikující začlenění mas nově

příchozích muslimů do evropské společnosti. Islám není pouze náboženství v tom smyslu, jak jej v Evropě na základě vývoje křesťanské tradice dnes chápeme. Je to široký komplex náboženských představ spojených s normami chování a fungování jednotlivce i společnosti. Náboženské právo šarfa je jeho integrální součástí. Islám je univerzalistický a obsahuje v sobě nárok na ideovou prioritu a dominanci ve společnosti. Je základem kompaktní svěbytné civilizace s hlubokou tradicí a kulturní homogenitou. Proto je velmi odolný vůči cizím vlivům a snahám o asimilaci na jiném, než vlastním základě.

To všechno činí představy o možnosti dosáhnout hladkého a nekonfliktního soužití mas náhle dorazivších muslimských imigrantů s většinovou evropskou společností utopií. Odlišnost a malá kompatibilita hodnot a životního stylu migrantů s moderní Evropou budou posilovat tendenci ke vzniku ghett a orientálních enkláv na evropské půdě.

Ghetta imigrantů nebudou oázami oné vysněné multikulturní společnosti, po níž touží - ale vlastně

kdo ví, možná že to jenom předstírají - evropští pokrokaři. Touto cestou vznikne cosi jiného. Vznikne parcelovaná a fragmentovaná společnost, která bude

mít - oproti všem veřejně uváděným přednostem - jednu velkou nevýhodu. Vztahy mezi těmito paralelními společenstvími nebudou harmonické a vzájemně se obohacující, ale stále více nepřátelské a antagonistické. (K tomu už dávno podobným způsobem vedou nepřirozené a neautentické unifikační procesy v dnešní postmaastrichtské EU.)

Imigrací si Evropa za ohromné peníze a společenské náklady nevytvoří předpoklad nového oživení a nové harmonie, ale naopak těžko zvládatelné antagonismy. Vyvolá radikalizaci, uvnitř těchto „fragmentů“ i mezi nimi, a ta bude mít potenciál zcela rozvrátit vše, čeho bylo za poslední více než půlstoletí v Evropě cestou evropské integrace dosaženo. Všechny velké sociální experimenty v dějinách se rychle proměnily v děsivé katastrofy. Masová imigrace do Evropy z Blízkého východu, organizovaná v pojetí současných evropských politických elit, hrozí stát se jednou z nich.

8. Masová migrace jako zástupný, ale velmi hodící se důvod pro zesílení centralismu Evropské unie

Někteří politikové v Evropě i Americe, čili na Západě, opakovaně vyslovují cynickou tezi, že by bylo hříchem jakoukoli krizi nevyužít k prosazení něčeho, co v normálních poměrech nekrize prosaditelné není. Předchozí stránky našeho textu - alespoň doufáme - přesvědčivě prokazují, že je podivná, ne zcela samovolná, uměle

a zvnějšku iniciovaná, ne-li dokonce aktivně řízená masová migrace blízkovýchodních, afrických a asijských přistěhovalců do zemí Evropské unie velkým a vážným kulturním, společenským, ekonomickým a bezpečnostním problémem, neboli krizí. A proto bude (a už nyní je) využita k úplně jiným cílům a opatřením.

Aniž bychom jakkoli chtěli zlehčovat vážnost samotného přistěhovaleckého problému jako takového (a určitě jsme nic takového v předcházejícím textu nedělali), je třeba zmínit a zdůraznit i další smutnou věc, kterou je probíhající zneužití tohoto fenoménu. Je třeba nahlas vyslovit podezření, hraničící s jistotou, že se evropským elitám dnešní masová migrace nesmírně hodí.

Každý pozorný pozorovatel evropského vývoje posledního půlstoletí si musí být vědom toho, že každý problém Evropy a každá krize evropského integračního procesu bývají bruselskými elitami okamžitě využity k zavedení opatření, která se těchto krizí bezprostředně netýkají a která vedou k dosažení dlouhodobých politických cílů bruselských elit, jimiž není nic jiného než

další utužení centralizačního a unifikačního procesu evropské integrace. A není tomu jinak ani v případě dnešní migrační krize. Dokonce se v tomto případě tyto „vedlejší efekty“ jeví ještě patrněji než například u řecké krize či u krize eura.

Bruselské elity znají na každý problém způsobený jejich vlastním přílišným tlakem na unifikaci jeden jediný lék: eskalaci tohoto tlaku. Proto i teď není náhodou, že místo pragmatických závěrů plynoucích z analýz současných potíží opakovaně slyšíme fráze typu, že receptem je „ještě více Evropy“ (tedy více centralizace, další prohlubování demokratického deficitu).

Nejsme tak paranoidní, abychom tvrdili, že byla celá přistěhovalecká exploze už v samých svých počátcích vyvolána právě s motivací získat co nejpádnější záminku pro „utažení šroubů“ evropské integrace bruselskými elitami. Je to jistě složitější. Jsme ale přesvědčeni o tom, že se dnešní přistěhovalecká katastrofa likvidátorům suverenity členských zemí EU velice hodí a že ji s tímto záměrem využívají (a využívat budou).

Dnes a denně slyšíme nápady na vytvoření společné unijní policie a společných zásahových krizových jednotek EU, návrhy na používání dotační politiky jako nástroje tlaku proti „neposlušným“ vládám, náměty na další posilování rozsahu rozhodování na principu majorizace. Kam se dnes ztratilo tak oblíbené bruselské slovo subsidiarita? Máme tu celounijní (oni říkají celoevropský) problém, tak přece potřebujeme celounijní kompetence, celounijní nástroje, celounijní imigrační, bezpečnostní a sociální politiku, centralizovaný celounijní stroj na výrobu dalších exekutivních rozhodnutí, který se nezasekne na tak malicherných překážkách, jako jsou demokracie a suverenita. Potřebujeme prý další odnímání pravomocí národním státům a jejich přesun na nadnárodní, bruselskou úroveň. Že problém projevující se v celém kontinentu vůbec nevyžaduje centrálně a z centra organizované řešení, nám ale snad komunistická zkušenost ukázala více než dostatečně.

Možná si leckdo u nás i v dalších evropských zemích myslí, že se ho jev masového ilegálního přistěhovalectví bezprostředně netýká a týkat nebude, že jsou čísla různých přistěhovaleckých kvót dosud nepatrná, že je absorpční schopnost společnosti řádově vyšší než aktuální hrozba. To je postoj krátkozraký. Další kroky směrem k utužení unijního centralismu se týkají nás všech už teď, ať už je při jejich prosazení použita jakákoli záminka.

Slovo závěrem

I největší příznivci přicházejících migrantů musejí uznat, že vlna masové migrace, která letos zasáhla Evropu a která bude v dalších letech pokračovat, je výrazně negativním fenoménem s nesmírnými riziky pro jednotlivé evropské země, pro poměry v Evropské unii i pro migranty samotné. A hlavně pro nás, kteří zde žijeme. Celý tento migrační proces má navíc povahu sněhové koule. Na dnešní statisíce se budou nabalovat milióny dalších příchozích, jimž se Evropa

dříve nebo později bude muset začít aktivně bránit, nebo jimi bude sama zničena. Už teď je pozdě. Žádná třetí cesta není.

Dlouhodobě upozorňujeme na neudržitelnost evropského sociálního státu, který migraci přitahuje, na zhoubnou praxi pokryteckého dobrodětství a politické korektnosti, které likvidují racionální politiku a smysluplnou veřejnou diskusi o ní, na zcestné ambice a plány o sjednocení našeho kontinentu v superstátu Evropská unie. Všechna tato neblahá témata dnešní migrační krize spojuje, ale současně odhaluje a demaskuje. V děsivé dynamice, kterou tato krize den za dnem získává, se i pro ty, kteří se politickými tématy dosud nezabývali,

rychle odhaluje nejistá a nebezpečná budoucnost každého z nás, pokud se současný vývoj rychle nezastaví.

Je příznačné, že se na nás z mainstreamových médií hrnou pouze sladkobolné tirády o milosrdenství, solidaritě a obětavosti a - současně s tím - urážky a nálepky rasistů" a „xenofobů" pro ty, kteří si o tom všem odváží

zapochybovat a nebojí se vyzvat své spoluobčany k rozumu, a kteří se snaží alespoň trochu přerušit dnešní neplodnou kakofonii hlasů a pokusit se racionálně rozebrat situaci, její podstatu, příčiny a hybné síly a nastínit východiska. To je důvodem, proč tato kniha vznikla. Vznikla na samém počátku dramatu, který Evropu v éře novodobého stěhování národů čeká. Jak toto drama dopadne, záleží na každém z nás.

Mnozí se nás ptají - když na to máme tak jasný a silný názor - co dělat? Tuto klasickou Černyševského otázku nelze v dnešní Evropě, která tyto věci dosud vážně nebere, odpovědět výčtem konkrétních kroků. Před tím musí nastat něco daleko zásadnějšího, musí dojít ke změně myšlení současných evropských politických elit v rozhodujících zemích EU. Teprve to umožní smysluplně navrhnout a eventuálně i realizovat konkrétní opatření. V naší domácí situaci to od vlády a parlamentních stran vyžaduje především:

- odmítnout představu, že je Evropa (a Evropská unie) majetkem paní Merkelové a „její“ bruselské administrativy a že nesouhlas s jejich politikou znamená „odklon od Evropy", příklon někam jinam, nevděk a nedostatek solidarity;

- pochopit, že jde o přežití národních států, a proto nepřipustit, aby se migrace stala záminkou pro další vynucené potlačování naší státnosti a suverenity

- odmítnout chiméry o „evropském" řešení migrační krize a nekompromisně trvat na prioritě národního řešení, které vyžaduje nenechat si vnutit od nikoho žádné migranty;

- odmítnout nepravdivé klišé, že přijímání

migrantů je pomoc lidem, jejichž život je v ohrožení. V drtivé většině do Evropy přicházejí lidé ze zemí, v nichž jejich život přímo ohrožen není;

- požadovat v oblasti migrace - stejně jako ve všech jiných případech - dodržování jak existujících evropských a mezinárodních smluv, tak i našich zákonů a jejich jakékoli změny podmínit národním referendem;
- aktivně hledat spojení na evropské scéně (V4, spolkové země SRN, balkánské státy) a nepřipustit vyhrožování a nátlak evropských velmocí. Nenechat se vydírat (evropské dotace, atd.);
- vláda musí provádět otevřenou politiku, široce informovat domácí veřejnost a nebát se o ni opřít.

Politická zkušenost nás vede k závěru, že pokud k těmto elementárním krokům nenajde česká politická reprezentace z jakýchkoli důvodů dostatek sil či odvahy, následuje několik možných scénářů:

- a) nespokojenost a obavy veřejnosti se budou přirozenou cestou ventilovat ve stále radikálnějších postojích, které nakonec povedou - u nás i v Evropě - k výbuchům, jež zcela překreslí politickou mapu a stanou se příčinou mnoha dalších kritických situací;
- b) protesty budou umlčeny represí, což ohrozí samotné základy demokratického politického systému v zemích EU a nakonec stejně opět povede k vlně nekontrolovatelného radikalismu s následky, jež raději ani nedomýšlet.

Různé varianty těchto scénářů povedou v každém případě ke ztrátě jakékoli kredibility současných politických reprezentací a k pokusům veřejnosti „vzít věci veřejné do svých rukou“ jinými než regulárními metodami parlamentní demokracie.

Opravdu se chceme tomuto nebezpečí vystavit? Není lépe v poslední chvíli zatáhnout za záchrannou brzdu a začít jednat v souladu s přirozenými zájmy veřejnosti, jež lidé dávají stále hlasitěji najevo? Jsme přesvědčeni, že jiná dobrá cesta z dnešní situace není. Pokud tedy nechceme, aby pojmy „krize“ či „válka“ dostaly po etapě jejich mediální devalvace opět svůj velmi konkrétní hrozivý obsah.

A to snad skutečně nikdo z nás nechce. Nebo je i tento předpoklad chybný?

PS.

Poté, co jsme rukopis knihy odevzdali do nakladatelství, přišel tragický pátek 13. listopadu 2015.

Stodvacetdevět mrtvých a dvě stovky vážně zraněných jsou potvrzením debaklu pokrokářského snu o vybudování multietnické a multikulturní společnosti v Evropě. Vrazi s arabskými jmény a evropskými pasy - v evropských i českých médiích politicky korektně označovaní za Francouze nebo Belgičany - předvedli, že Francouzi ani Belgičany nikdy nebyli a být nechtěli a že evropské

země, v nichž se narodili a žijí, a jejich domácí obyvatele hluboce nenávidí.

Reakce evropských politiků na pařížské vraždění přímo symbolizuje zásadní spor o budoucnost Evropské unie a Evropy, jehož je spor o migraci jenom jednou stránkou. Evropský vládnoucí mainstream reprezentovaný J. C. Junckerem a A. Merkelovou reflexi a revizi dosavadní proimigrační politiky odmítá. Desítky mrtvých jsou pro ně zřejmě pouhou daní za pokrok na velké evropské cestě. „Hlavně neztrácejte nervy“ píše velké evropské deníky, jedeme dál beze změn, vše ostatní by bylo vítězstvím teroristů. A jako vždy - potřebujeme více Evropy, tentokrát společnou azylovou politiku a ochranu schengenských hranic.

Pod společnou azylovou politikou a ochranou hranic si však ta část evropské veřejnosti, která si uchovala zdravý rozum, představuje něco zcela jiného než vládnoucí elity. Evropská veřejnost chce zastavit vlnu imigrace a dramaticky snížit počty migrantů přicházejících do Evropy. Elity chtějí něco úplně jiného a v reakci

na atentáty to řekly zcela otevřeně - chtějí dát přílivu nových obyvatel do evropských zemí řád a všemožně jej technicky usnadnit. O jeho zastavení se nemluví.

Pro velkou většinu evropských národů je pařížské vraždění mementem, ale i důkazem zhoubnosti dosavadního multikulturního směřování Evropy. Za dnešní situace je třeba říci společné azylové politice rozhodné NE. Pokud bude EU nadále v rukou Junckerů a Merkelových, je jedinou šancí ochrana vlastních hranic. Nedopusťme žádné oslabení naší suverenity. Mrtvých již bylo dost.

O autorech

Václav Klaus je jednou z klíčových osobností české politiky posledního čtvrtstoletí. S jeho jménem jako ministra financí, poté předsedy vlády, následně předsedy Poslanecké sněmovny a posléze prezidenta republiky jsou spojeny nejvýznamnější události v životě České republiky, jako byly např. ekonomická a společenská transformace a rozdělení Československa. Původní profesí akademický ekonom je autorem desítek knih, článků a odborných textů a svými pevnými a jasnými postoji po léta udává tón naší veřejné diskusi. Dnes tak činí z institutu, který nese jeho jméno.

Jiří Weigl, vzděláním ekonom a arabista, patří k

nejbližším spolupracovníkům Václava Klause. Od počátku devadesátých let působil jako jeho klíčový poradce na ministerstvu financí, v Úřadu vlády i v Parlamentu. Deset let zastával funkci vedoucího Kanceláře prezidenta republiky. Původním povoláním vědecký pracovník publikoval několik odborných knih a řadu článků a statí na politická, ekonomická a historická témata. Dnes působí jako výkonný ředitel Institutu Václava Klause.

Vlna ilegálního masového přistěhovalectví do zemí Evropské unie se dotýká životů stovek miliónů Evropanů. Protože to považujeme za mimořádně vážné, věnujeme tomuto nesmírně výbušnému problému tuto knížku, napsanou s nutnou mírou stručnosti a přehlednosti. Jejím primárním cílem je polemizovat se všudypřítomnou „prouprchlickou“ propagandou.

Zdrželi jsme se příliš zevrubných odboček, které by text neúměrně zatížily, ale pro přidání potřebné zkratky a nadsázky jsme do ní zařadili i výstižné grafiky Jiřího Slívy. Jeho kresby nejsou pokusem o zlehčení vážné problematiky, nýbrž originálním komentářem atmosféry, ve které debata (nebo spíše nedeбата) o migrační krizi probíhá.

Jsme si vědomi, že žijeme uprostřed dějů, které mají obrovskou dynamiku. Neznáme a nemůžeme přesně znát cesty, kterými se budou dále vyvíjet. Považujeme však za svou povinnost přispět k lepší orientaci v hluku dnešní propagandy.